י. בירשטיין

אין מיטן טאָג

אין מיטן טאָג פון זוניק-העלע שעהן
איך שטעל זיך ביי מיין שכנס וואַנט אַוועק
און גרייט זיך אַ פּאַרציטערטער צו דעם נסיון
וואָס שטייט מיר פאָר אין קומענדיקע טעג.

איך רוף צונויף מיינע אַנגעלעבטע יאָרן
און לייג אַרויף אויף זיי מיין טאַטנס עול,
זיי זאָלן קענען דורכטראָגן דעם צאָרן
פון טעג פון מעשה-נורא און פון גריל.

די יאָרן מיינע זינקען שטום אין קלאָג איין.
און ס׳בויגט זיך איין מיין גוף, הכנעהיק און פאַרקלעמט,
צו קענען ווי מיין טאַטע אויבעט טראָגן
די שווערע לאַסט פון קענען זיין פאַרשעמט.

כ׳זאָל נישט געשטרויכלט ווערן אין דער שעה פון טרויער,
ווען מיטאַמאָל דערזען וועל איך אויף שכנס וואַנט,
ווי ס׳נעמט אַדורכזעצן דורך איר מיט לויער
סימנים פון אַ נייער קינס האַנט.

די זון אין שיינעם הימל העל צעבלענדיקט
פאַרגלעט מיין אויג דאָס הרובדיקע נישט צו זען.
נאָר איך פאַרבלייב שוין אין מיין טרויער נישט פאַרענדיקט
און וואַרט אויף דעם וואָס קאָן נאָך ווען געשען.

אַ פאַרציטערטער צום דמיון צוגענאַגלט,
איך בויג די פּלייצעס איין הכנעהיק און פאַרקלעמט,
צו קענען ווי מיין טאַטע טראָגן און דערטראָגן
די שווערע לאַסט פון קענען זיין פאַרשעמט.